

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

EUROPSKI SUD ZA LJUDSKA PRAVA

PRVI ODJEL

PREDMET IDŽANOVIĆ protiv HRVATSKE

(Zahtjev br. 67705/14)

PRESUDA

STRASBOURG

9. srpnja 2020.

Ova je presuda konačna, no može biti podvrgnuta uredničkim izmjenama.

U predmetu Idžanović protiv Hrvatske,

Europski sud za ljudska prava (Prvi odjel), zasjedajući u odboru u sastavu:

Pere Pastor Vilanova, *predsjednik*,

Jovan Ilievski,

Raffaele Sabato, *suci*,

i Renata Degener, *zamjenica tajnika Odjela*,

uzimajući u obzir:

zahtjev protiv Republike Hrvatske koji je hrvatski državljanin g. Tomo Idžanović („podnositelj zahtjeva“) podnio Sudu na temelju članka 34. Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda („Konvencija“) dana 7. listopada 2014.;

odluku da se Vlada Republike Hrvatske („Vlada“) obavijesti o prigovoru u pogledu nedostatka usmene rasprave, a da se ostatak zahtjeva odbaci kao nedopušten;

očitovanja stranaka;

Vladin prigovor ispitivanju predmeta od strane odbora, koji nije prihvaćen;

nakon vijećanja zatvorenog za javnost 16. lipnja 2020.,

donosi sljedeću presudu koja je usvojena na navedeni datum:

UVOD

1. U svom zahtjevu podnositelj zahtjeva prigovorio je da mu je uskraćena usmena rasprava u upravnom postupku koji je pokrenuo, u kojem je tražio da mu se ozljeda koju je zadobio na radnom mjestu prizna kao ozljeda na radu i da mu se prizna pravo na naknadu zbog nesposobnosti za rad („prava iz zdravstvenog osiguranja“). Pozvao se na članak 6. stavak 1. Konvencije.

ČINJENICE

2. Podnositelj zahtjeva rođen je 1971. godine i živi u Zagrebu. Podnositelja zahtjeva zastupala je gđa B. Šojić Mićunović, odvjetnica iz Zagreba.

3. Vladu je zastupala njezina zastupnica, gđa Š. Stažnik.

4. Činjenično stanje predmeta, kako su ga iznijele stranke, može se sažeti kako slijedi.

5. Dana 3. svibnja 2010. godine podnositelj zahtjeva, inženjer zaposlen u privatnom građevinskom poduzeću, zadobio je ozljedu dok je bio na poslu.

6. Dana 14. svibnja 2010 pokrenuo je postupak pred Hrvatskim zavodom za zdravstveno osiguranje zaštite zdravlja na radu, Područnom službom Zagreb (dalje u tekstu: „Zavod“), tražeći da mu se ozljeda prizna kao ozljeda na radu i da mu se priznaju prava iz zdravstvenog osiguranja. Naveo je da je s kolegama utovarivao bager na kamion. Budući da je u bageru ostavio neke

dokumente povezane s poslom (dnevnik rada, radni list i račune za gorivo), popeo se na bager kako bi ih uzeo te je pri silasku pao na ruku.

7. U međuvremenu je podnio i pritužbu inspekciji rada te je provedena inspekcija. Inspektor rada uzeo je izjavu nadzornika podnositelja zahtjeva, koji je rekao da je tom prigodom podnositelj zahtjeva morao čekati da se kamion koji mu je dodijeljen pripremi za odlazak na gradilište. Nije znao zašto se podnositelj zahtjeva popeo na bager s kojeg je pao s obzirom na to da je taj bager bio utovaren na kamion koji je dodijeljen drugom inženjeru za odlazak na drugo gradilište. Nadzornik podnositelja zahtjeva nadalje je naveo da podnositeljevu ozljedu nije prijavio inspekciji rada jer je podnositelj ozljedu zadobio na mjestu na kojem nije bio ovlašten nalaziti se. Inspektor rada u svom izvješću nije utvrdio zašto se podnositelj zahtjeva popeo na stroj s kojeg je pao. Isto tako, nije uzeo izjavu podnositelja zahtjeva.

8. U postupku koji se vodio pred njim, Zavod je zatražio vještačenje od strane internog liječničkog povjerenstva koje je utvrdilo da je ozljeda podnositelja zahtjeva mogla biti uzrokovana padom sa stroja kako je on i opisao.

9. Fond je zatražio i očitovanje poslodavca podnositelja zahtjeva o okolnostima u kojima je nastala njegova ozljeda. U podnescima od 26. svibnja i 13. listopada 2010. godine poslodavac je naveo:

- da je podnositelj zahtjeva imao potrebne kvalifikacije za posao strojara, da je bio osposobljen za sigurno obavljanje svojih zadataka, da su postojale upute za rukovanje predmetnim strojem i da je podnositelj zahtjeva, ako je iz bilo kojeg razloga morao ući u taj stroj, trebao znati kako to učiniti;
- da je predmetnog dana podnositelj zahtjeva morao čekati u jednoj prostoriji da se drugi kamion (ne onaj na koji je bio utovaren bager s kojeg je pao) pripremi za odlazak na gradilište;
- da podnositelj zahtjeva nije obavljao nikakav posao na stroju s kojeg je pao najmanje dva tjedna prije nesreće, tako da u njemu nije mogao ostaviti nikakve dokumente povezane s poslom;
- da podnositelj zahtjeva nije bio ovlašten nalaziti se na mjestu na kojem je došlo do ozljede, a penjanje na predmetni stroj nije ni na koji način bilo povezano s njegovim radnim zadacima.

Poslodavac je u prilog tim tvrdnjama priložio i izvješće inspektora rada (vidi stavak 7 ove presude). Od podnositelja zahtjeva nije zatraženo ni da se očituje o navodima svog poslodavca ni da dade izjavu o tom pitanju.

10. U rješenju od 29. studenog 2010. godine Zavod je odbio priznati ozljedu podnositelja zahtjeva kao ozljedu na radu i priznati mu prava iz zdravstvenog osiguranja, utvrdivši da se nije trebao penjati na stroj jer to nije bio jedan od njegovih radnih zadataka. Svoju je odluku temeljio na očitovanju poslodavca podnositelja zahtjeva (vidi stavak 9 ove presude) i izvješću inspektora rada (vidi stavak 7 ove presude), pozivajući se na članak 6. stavak 1. točku 1. Zakona o zdravstvenom osiguranju zaštite zdravlja na radu

i članak 3. stavak 1. Pravilnika o postupku utvrđivanja i priznavanja ozljede na radu i profesionalne bolesti (vidi stavak 19 ove presude).

11. Dana 29. prosinca 2010. podnositelj zahtjeva podnio je upravnu tužbu Visokom upravnom sudu Republike Hrvatske protiv rješenja Zavoda. Tvrdio je da ga Zavod nije saslušao kako bi pojasnio zašto se popeo na bager iako je naveo da je u njemu ostavio neke dokumente povezane s poslom (vidi stavak 6 ove presude). U podnesku od 28. prosinca 2012. godine dalje je tvrdio da je bio isključen iz dokaznog postupka u postupku pred Zavodom. Nadalje, ponovno je naglasio da ga Zavod nije saslušao u vezi s okolnostima nesreće i izričito je zatražio održavanje usmene rasprave.

12. Dana 3. listopada 2013. Visoki upravni sud Republike Hrvatske odbio je podnositeljevu tužbu, utvrdivši da je Zavod pravilno utvrdio činjenično stanje. Pozivajući se na članak 34. stavke 1. do 3. Zakona o upravnim sporovima koji je bio na snazi u relevantno vrijeme (vidi stavak 14. ove presude), sud je odbio i podnositeljev zahtjev za održavanje usmene rasprave, utvrdivši da, s obzirom na okolnosti predmeta, održavanje rasprave ne bi bilo opravdano.

13. Podnositelj zahtjeva zatim je podnio ustavnu tužbu Ustavnom sudu Republike Hrvatske. Prigovorio je da je, odbijajući ga osobno saslušati, Visoki upravni sud povrijedio njegovo ustavno pravo na pošteno suđenje.

14. Odlukom od 20. ožujka 2014. godine Ustavni je sud proglasio ustavnu tužbu podnositelja zahtjeva nedopuštenom, utvrdivši da u njoj nije otvoreno nikakvo ustavnopravno pitanje.

MJERODAVNI PRAVNI OKVIR

A. Zakon o upravnim sporovima

15. Članak 34. Zakona o upravnim sporovima iz 1978. godine (Narodne novine br. 53/91 s naknadnim izmjenama i dopunama), koji je bio na snazi od 1. srpnja 1978. do 31. prosinca 2011., glasio je kako slijedi:

„O upravnim sporovima [Upravni] sud rješava u nejavnoj sjednici.

Zbog složenosti sporne stvari, ili ako inače nađe da je to potrebno radi boljeg razjašnjenja stanja stvari, [Upravni] sud može odlučiti da se održi usmena rasprava.

Iz istih razloga i stranka može predložiti da se održi usmena rasprava.“

16. Člankom 76. Zakona o upravnim sporovima iz 2010. godine (Narodne novine br. 20/10 s naknadnim izmjenama i dopunama), koji je na snazi od 1. siječnja 2012., predviđena je mogućnost obnove spora na temelju presude Europskog suda za ljudska prava. Tekst te odredbe izložen je u predmetu *Guberina protiv Hrvatske* (br. 23682/13, stavak 28., ECHR 2016).

B. Zakon o zdravstvenom osiguranju zaštite zdravlja na radu

17. Člankom 2. Zakona o zdravstvenom osiguranju zaštite zdravlja na radu (Narodne novine br. 85/06 s daljnjim izmjenama i dopunama), koji je bio na snazi od 3. kolovoza 2006. do 31. prosinca 2010., bilo je predviđeno da obvezno zdravstveno osiguranje zaštite zdravlja na radu provodi Zavod.

18. Člankom 4. stavkom 2. bilo je predviđeno da se obveznim zdravstvenim osiguranjem zaštite zdravlja na radu osiguravaju prava za slučaj ozljede na radu i profesionalne bolesti.

19. Člankom 6. stavkom 1. točkom 1. bilo je predviđeno da se ozljedom na radu smatra ozljeda izazvana neposrednim i kratkotrajnim mehaničkim, fizikalnim ili kemijskim djelovanjem te ozljeda prouzročena naglim promjenama položaja tijela, iznenadnim opterećenjem tijela ili drugim promjenama fiziološkog stanja organizma, ako je uzročno vezana uz obavljanje poslova i/ili djelatnosti na osnovi koje je ozlijeđena osoba osigurana.

20. Člankom 26. stavkom 1. bilo je predviđeno da prava iz obveznoga zdravstvenog osiguranja zaštite zdravlja na radu osigurane osobe ostvaruju nakon prethodno provedenog postupka utvrđivanja i priznavanja ozljede na radu od strane Zavoda.

C. Pravilnik o postupku utvrđivanja i priznavanja ozljede na radu i profesionalne bolesti

21. Člankom 3. stavkom 1. Pravilnika o postupku utvrđivanja i priznavanja ozljede na radu i profesionalne bolesti (Narodne novine br. 125/07 s daljnjim izmjenama i dopunama), koji je bio na snazi od 1. siječnja 2008. do 31. prosinca 2010., bilo je predviđeno da se ozljeda na radu neće priznati ako je do ozljede došlo zbog skrivljenog, nesavjesnog ili neodgovornog ponašanja na radnome mjestu, odnosno pri obavljanju poslovne djelatnosti (primjerice, tučnjava na radnom mjestu ili u vremenu dnevnog odmora, namjerno nanošenje povrede sebi ili drugome i sl.).

D. Ustavni zakon o Ustavnom sudu Republike Hrvatske

22. Člankom 71. stavkom 2. Ustavnog zakona o Ustavnom sudu Republike Hrvatske (Narodne novine br. 99/99 s daljnjim izmjenama i dopunama – „Zakon o Ustavnom sudu“), koji je na snazi od 24. rujna 1999. godine, predviđeno je da se ustavna tužba neće uzeti u razmatranje u slučaju kad se ne radi o povredi ustavnog prava.

PRAVO

I. NAVODNA POVREDA ČLANKA 6. STAVKA 1. KONVENCIJE

23. Podnositelj zahtjeva prigovorio je na temelju članka 6. stavka 1. Konvencije da gore navedeni postupak nije bio pošten jer nije održana usmena rasprava. Mjerodavni dio te odredbe glasi kako slijedi:

„Radi utvrđivanja svojih prava i obveza građanske naravi ... svatko ima pravo da ... neovisni ... sud pravično ... ispita njegov slučaj ...“

A. Dopuštenost

24. Sud primjećuje da ovaj prigovor nije ni očigledno neosnovan ni nedopušten po bilo kojoj drugoj osnovi navedenoj u članku 35. Konvencije. Stoga se mora proglasiti dopuštenim.

B. Osnovanost

1. Tvrdnje stranaka

(a) Podnositelj zahtjeva

25. Podnositelj zahtjeva naveo je da mu je povrijeđeno pravo na pošteno suđenje i u postupku pred Zavodom i u sljedećoj sudskoj fazi postupka. Tvrdio je da Zavod nije u potpunosti utvrdio činjenično stanje jer mu nije bila pružena prilika da se očituje o navodima svog poslodavca. Isto tako, nije bio ispitan o tome zašto i/ili prema čijim uputama se popeo na bager s kojeg je pao. Ukazao je i na činjenicu da je Zavod ocijenio da penjanje na predmetni stroj nije predstavljalo jedan od njegovih radnih zadataka iako nije bilo utvrđeno koji su bili njegovi radni zadaci. Nakon toga, Visoki upravni sud nije održao raspravu i nije ga ispitao o okolnostima nastanka njegove ozljede.

(b) Vlada

26. Vlada je tvrdila da ju je Sud obavijestio o prigovoru podnositelja zahtjeva uz pitanje koje se posebno odnosi na postupak koji se vodio pred nadležnim upravnim tijelom, Zavodom:

„Je li činjenica da podnositelj zahtjeva nije bio saslušan u upravnom postupku dovela do povrede podnositeljeva prava na pošteno suđenje kako to zahtjeva članak 6. stavak 1. Konvencije?“

27. S tim u vezi, Vlada je tvrdila da, prema dobro utvrđenoj praksi Suda, članak 6. Konvencije ne zahtijeva da postupak pred upravnim tijelima bude u skladu s njenim institucionalnim jamstvima. U ovom predmetu, Zavod, koji je odbio zahtjev podnositelja zahtjeva, ne može se smatrati sudom u smislu te odredbe. Konkretno, Zavod je javno tijelo koje donosi odluke u jednostranim postupcima koji se ne odnose na „spor oko prava“ i u kojem ne

postoje suprotstavljene strane. Stoga se, prema mišljenju Vlade, članak 6. ne primjenjuje na postupak pred Zavodom.

28. Ako Sud ipak utvrdi da se članak 6. primjenjuje na postupak pred Zavodom, Vlada je tvrdila da je taj postupak proveden u skladu s domaćim pravom i da je podnositelj zahtjeva imao sva postupovna prava zajamčena člankom 6. Konvencije. Imao je priliku uzeti odvjetnika, što je i učinio. U bilo kojem trenutku tijekom postupka mogao je izvršiti uvid u spis predmeta ili iznijeti dodatne tvrdnje i dokaze kojima bi dokazao uzročno-posljedičnu vezu između ozljede koju je pretrpio i svojih radnih zadataka.

29. Vlada je naglasila da tijekom cijelog postupka, uključujući sudsku fazu, podnositelj zahtjeva nije zaniijekao da nije bio ovlašten popeti se na bager s kojeg je pao. U svojoj upravnoj tužbi samo je ponovio da je razlog zašto se popeo na bager ostao neutvrđen. Međutim, prema mišljenju Vlade, ta tvrdnja nije ukazivala na to da je podnositeljeva ozljeda mogla biti povezana s njegovim radnim zadacima. Da su domaće vlasti održale raspravu i utvrdile da je podnositelj zahtjeva doista ostavio neke dokumente u bageru, to ne bi promijenilo činjenicu da je postupio protivno svojim radnim zadacima. Takvo utvrđenje stoga ne bi dovelo do drugačijeg zaključka o tome može li se podnositeljeva ozljeda priznati kao ozljeda na radu.

30. S tim u vezi, Vlada je zaključila da činjenice koje su utvrdile domaće vlasti i one koje je iznio podnositelj zahtjeva nisu međusobno proturječne. Osim toga, podnositelj zahtjeva nije naveo nikakve druge bitne činjenice koje su ostale neutvrđene ili koje je trebalo dodatno pojasniti. Iz tog razloga, budući da su bitne činjenice bile nesporne i dostatno utvrđene, usmena rasprava pred Visokim upravnim sudom ni na koji način ne bi pridonijela ovom predmetu. Naprotiv, samo bi nepotrebno produljila postupak. Osim toga, niti su Zavod ni Visoki upravni sud bili dužni održati raspravu prema domaćem pravu.

2. Ocjena Suda

31. U pogledu tvrdnje Vlade da je prigovor podnositelja zahtjeva komuniciran samo u odnosu na gore navedeni upravni postupak, a ne u odnosu na sudsku fazu, Sud napominje da se podnositeljev prigovor, kao što je vidljivo iz njegovih podnesaka (vidi stavak 27. ove presude), odnosi na cijeli postupak, uključujući upravnu i sudsku fazu. Kad je komunicirao taj prigovor tuženoj državi, Sud nije imao razloga ograničiti opseg predmeta na postupak pred Zavodom. Stoga se mora smatrati da se pitanje postavljeno od strane Suda prilikom komunikacije predmeta tuženoj državi odnosilo i na postupak pred Visokim upravnim sudom.

32. Sud prvo napominje da je već utvrdio povredu članka 6. stavka 1. Konvencije u predmetima u kojima se otvaraju slična pitanja (vidi *Mitkova protiv bivše jugoslavenske republike Makedonije*, br. 48386/09, stavci 56. - 63., 15. listopada 2015.; *Mirovni Inštitut protiv Slovenije*, br. 32303/13,

stavci 36. - 46., 13. ožujka 2018.; i *Adžić protiv Hrvatske* (br. 2), br. 19601/16, stavci 55. - 67., 2. svibnja 2019.).

33. U ovom predmetu, Sud primjećuje da usmena rasprava nije bila održana ni pred Visokim upravnim sudom ni pred bilo kojim drugim tijelom (vidi stavke 8.-10. i 12. ove presude), te da je Visoki upravni sud djelovao kao prvostupanjski sud. On je bio i jedina sudska instanca pune jurisdikcije, odnosno jurisdikcije koja nije bila ograničena na pravna pitanja, već je obuhvaćala i činjenična pitanja (vidi stavak 12. ove presude). Nasuprot tome, opseg sudskog preispitivanja pred Ustavnim sudom bio je ograničen na ustavnopravna pitanja (vidi stavak 22. ove presude i isto tako gore citirani predmet *Mirovni Inštitut*, stavci 36. i 39.).

34. Sud dalje napominje da su medicinski vještaci utvrdili da je ozljeda podnositelja zahtjeva mogla biti uzrokovana padom sa stroja kako je on i opisao (vidi stavak 8. ove presude). Međutim, domaće su vlasti odbile priznati tu ozljedu kao ozljedu na radu jer su utvrdile da ona nije uzročno-posljedično povezana s njegovim radnim zadacima (vidi stavak 10. ove presude). Taj je zaključak donesen na temelju očitovanja poslodavca i izvješća inspektora rada, koji nije uzeo izjavu podnositelja zahtjeva. Nakon što je podnio zahtjev Zavodu, od podnositelja zahtjeva nije zatraženo da se očituje, usmenim ili pisanim putem, o tome je li način na koji je ozlijeđen bio povezan s obavljanjem njegovih radnih zadataka (vidi stavke 6-10 ove presude).

35. S druge strane, treba napomenuti da je podnositelj zahtjeva pružio objašnjenje zašto se popeo na stroj s kojeg je pao. Konkretno, naveo je da je u njemu ostavio neke dokumente povezane s poslom i izričito je zatražio da se održi rasprava kako bi se razjasnile okolnosti u kojima se nesreća dogodila s obzirom na tu konkretnu tvrdnju (vidi stavke 6. i 11. ove presude). Međutim, Visoki upravni sud odbio je zakazati raspravu, pozivajući se na članak 34. Zakona o upravnim sporovima, uz obrazloženje da rasprava ne bi bila opravdana u okolnostima predmeta (vidi stavak 12. ove presude).

36. Uzimajući u obzir gore navedena razmatranja (vidi stavke 34. i 35. ove presude), Sud ne može ne primjetiti da središnje pitanje u predmetnom postupku nije bilo pravno ni strogo tehničko već isključivo činjenično pitanje koje je bilo sporno između stranaka, pitanje je li u trenutku nesreće jedan od radnih zadataka podnositelja zahtjeva bio popeti se na stroj s kojeg je pao (vidi stavak 9. ove presude). Stoga, iako prema domaćem pravu Visoki upravni sud nije bio dužan održati usmenu raspravu (vidi stavak 14. ove presude), prema dobro utvrđenoj praksi Suda, podnositelj zahtjeva u načelu je imao pravo na usmenu raspravu. Samo bi se iznimnim okolnostima moglo opravdati neprovođenje rasprave (usporedi *Stallinger i Kuso protiv Austrije*, 23. travnja 1997., stavak 51., *Izvješća o presudama i odlukama* 1997-II, vidi i stavak 33. ove presude u vezi s predmetom *Göç protiv Turske* [VV], br. 36590/97, stavak 47., ECHR 2002-V, s daljnjim referencama).

37. Sud napominje da se Visoki upravni sud nije pozvao ni na kakve iznimne okolnosti kojima bi opravdao svoje odbijanje da održi usmenu raspravu. Nije pružio ni obrazloženje zašto objašnjenje podnositelja zahtjeva za penjanje na predmetni stroj nije bilo bitno za odlučivanje u predmetu (vidi stavak 12. ove presude i nasuprot tome *Vilho Eskelinen i drugi protiv Finske* [VV], br. 63235/00, stavci 18., 21. i 74., ECHR 2007-II). Vlada je, s druge strane, tvrdila da podnositelj zahtjeva nije osporio glavnu tvrdnju u predmetu, odnosno tvrdnju da nije bio ovlašten popeti se na taj bager u trenutku nesreće (vidi stavak 9. ove presude). Iz tog razloga, prema mišljenju Vlade, rasprava ne bi pridonijela utvrđivanju činjenica bitnih za osnovanost predmeta, već bi samo produljila postupak (vidi stavke 29. i 30. ove presude).

38. Iako je točno da podnositelj zahtjeva nije izričito prigovorio tvrdnji svog poslodavca da nije bio ovlašten nalaziti se ondje gdje se nalazio u trenutku nesreće, ne može se zanemariti činjenica da je pružio objašnjenje zašto se ondje nalazio (vidi stavke 6. i 25. ove presude). Domaće vlasti nisu provjerile uvjerljivost tog objašnjenja (vidi stavke 7. i 9. ove presude). Prema mišljenju Suda, može se reći da je taj sporni aspekt predmeta bio bitan za ishod postupka, posebice s obzirom na činjenicu da je sam poslodavac u postupku pred Zavodom naveo da je podnositelj zahtjeva kvalificirani strojar i da je, ako je iz bilo kojeg razloga morao ući u bager, trebao znati kako to učiniti (vidi stavak 9. ove presude). Sud stoga odbija tvrdnju Vlade da su bitne činjenice u ovom predmetu bile nesporne i dostatno i jasno utvrđene te zaključuje da nisu postojale nikakve iznimne okolnosti koje bi opravdale neprovođenje usmene rasprave u upravnom postupku o kojem je riječ (vidi isto tako gore citirane predmete *Mitkova*, stavci 60. - 64., i *Mirovni Inštitut*, stavci 42. - 45.).

39. U pogledu tvrdnje Vlade o odlaganju postupka, Sud ponavlja da zahtjevi učinkovitosti i ekonomičnosti sami po sebi ne mogu opravdati neprovođenje rasprave osim ako se predmet odnosi na isključivo pravna ili strogo tehnička pitanja ili ako ne postoje pitanja vjerodostojnosti ni sporne činjenice zbog kojih bi trebalo provesti raspravu pa sudovi mogu pošteno i razumno odlučiti o predmetu na temelju podnesaka stranaka i drugog pisanog materijala (vidi gore citirani predmet *Adžić*, stavak 62., s daljnjim referencama). Kao što je već navedeno (vidi stavak 38. ove presude), takve izvanredne okolnosti nisu postojale u ovom predmetu.

40. Konačno, u tvrdnji Vlade ne uzima se u obzir činjenica da je usmena rasprava prilika da stranke usmeno iznesu svoje tvrdnje, čija se važnost ne smije podcijeniti, i da sud razjasni i činjenična i pravna pitanja u izravnoj komunikaciji sa strankama (ibid., stavak 64.).

41. Prethodna razmatranja dostatna su Sudu da zaključi da neprovođenje rasprave nije bilo opravdano u postupku kojem se prigovara.

42. Stoga je došlo do povrede članka 6. stavka 1. Konvencije.

II. PRIMJENA ČLANKA 41. KONVENCIJE

43. Člankom 41. Konvencije propisano je:

„Ako Sud utvrdi da je došlo do povrede Konvencije i dodatnih protokola, a unutarnje pravo zainteresirane visoke ugovorne stranke omogućava samo djelomičnu odštetu, Sud će, prema potrebi, dodijeliti pravednu naknadu povrijeđenoj stranci.“

B. Šteta

44. Podnositelj zahtjeva potraživao je 9.300,00 eura (EUR) na ime materijalne štete i 26.700,00 eura (EUR) na ime nematerijalne štete.

45. Vlada je osporila ta potraživanja.

46. Sud ne nalazi nikakvu uzročnu poveznicu između utvrđene povrede i navodne materijalne štete, stoga odbacuje taj zahtjev.

47. U pogledu nematerijalne štete, Sud prvo napominje da na temelju domaćeg prava podnositelj zahtjeva ima mogućnost zatražiti obnovu domaćeg postupka (vidi stavak 15. ove presude). Također smatra da je podnositelj zahtjeva zasigurno pretrpio nematerijalnu štetu koja se ne može u dovoljnoj mjeri nadoknaditi obnovom postupka. U tim okolnostima, odlučujući na pravičnoj osnovi, Sud podnositelju zahtjeva dosuđuje iznos od 1.500,00 eura na ime nematerijalne štete, uvećan za sve poreze koji bi mogli biti obračunati na taj iznos.

C. Troškovi i izdaci

48. Podnositelj zahtjeva potraživao je 840,00 eura na ime troškova nastalih pred domaćim sudovima i 1.680,00 eura na ime troškova nastalih pred ovim Sudom. Potraživao je i iznos od 140,00 eura za poštanske troškove i troškove prijevoda nastale u postupku pred Sudom.

49. Vlada je osporila ta potraživanja kao nepotkrijepljena.

50. Uzimajući u obzir dokumente koje posjeduje i svoju sudsku praksu, Sud smatra razumnim podnositelju zahtjeva dosuditi tražene iznose u cijelosti, odnosno 840,00 eura za troškove nastale u domaćim postupcima i 1.820,00 eura za troškove i izdatke nastale pred Sudom.

IZ TIH RAZLOGA SUD JEDNOGLASNO

1. *Utvrdjuje* da je zahtjev dopušten;
2. *Presuđuje* da je došlo do povrede članka 6. stavka 1. Konvencije;
3. *Presuđuje*

PRESUDA IDŽANOVIĆ protiv HRVATSKE

- (a) da tužena država podnositelju zahtjeva treba u roku od tri mjeseca isplatiti sljedeće iznose koje je potrebno preračunati u hrvatske kune po tečajnoj stopi važećoj na dan namirenja:
 - (i) (i) 1.500 EUR (tisuću petsto eura), na ime nematerijalne štete, uz sve poreze koji bi mogli biti obračunati;
 - (ii) (ii) 2.660,00 EUR (dvije tisuće šeststo šezdeset eura) na ime troškova i izdataka, uvećano za sve poreze koji bi mogli biti obračunati podnositelju zahtjeva;
 - (b) da se od proteka prethodno navedena tri mjeseca do namirenja plaća obična kamata na prethodno spomenute iznose prema stopi koja je jednaka najnižoj kreditnoj stopi Europske središnje banke tijekom razdoblja neplaćanja, uvećanoj za tri postotna poena;
4. *Odbija* preostali dio zahtjeva podnositelja za pravednom naknadom.

Renata Degener
Zamjenica tajnika

Pere Pastor Vilanova
Predsjednik

Prevela prevoditeljska agencija Alkemist

European Translation Agency
ALKEMIST STUDIO d.o.o.
Miramarska 24/6, 10 000 Zagreb
OIB: 72466496524